

П. Г. УДХАУС
ТЛЪСТА ПЕЧАЛБА

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Въпреки че не я беше споделял с никого поради съмненията си, че това е просто една неосъществима идея, никак неприложима практически, мисълта да организира обзалагане за най-дебел чичо в клуба „Гъртеите“ отдавна се бе загнездила в съзнанието на Фреди Уиджън. Самият той притежаваше един от най-дебелите чичовци в Лондон — Родни, Лорд Блистър — и тъй като бе забелязал колко много други членове на Клуба имаха дебели чичовци, струваше му се, че си е чисто прахосване на материал, ако на тази база не се организира някакво спортно състезание, подобно на тези, провеждани в Ирландия и Калкута.

Техническата страна беше много проста. Поставяш имената на чичовците в една шапка, имената на участниците в друга, вадиш име от едната и после от другата и този, който изтегли най-дебелия чичо, печели джакпота. Фасулска работа.

Но имаше един проблем и то доста сериозен — как да се измери теглото на въпросните чичовци. Не може, например, да отидеш при Лорд Блистър и да му кажеш: „Бихте ли стъпили за малко върху този кантар, чичо Родни? Много е важно да убедим съдиите, че вие сте по-дебел от Херцога на Дънстабъл“. Дори и да го направеше, щяха да изникнат въпроси, а отговорите щяха да предизвикат засегнато честолюбие, лоши чувства и най-вероятно спиране на месечната издръжка. Накратко — проблемът беше непреодолим и Фреди бе започнал да гледа на идеята като на едно от многото хрумвания, които, въпреки че са отлични, не могат да се осъществят. Но една прекрасна сутрин, влизайки в бара, той забеляза една оживена група и чу бармана Макгари мъдро да заключава:

— Осемдесет и пет килограма.

Думите му бяха посрещнати с гръм от сърдечни поздравления и на въпроса за причината за този ентусиазъм, Фреди бе информиран, че Макгари е показал неподозиран талант. Той можел да познае теглото на всяко нещо — от тиквичка до тенор в Ковънт Гардън само като ги погледне.

— Никога не греши повече от двайсетина грама — каза един Арабия. — Сред приятелите си е известен като човекът кантар. Голям талант, а, как мислиш?

— Не ще и дума — най-искрено се възхити Фреди. — Това решава единствения проблем за една моя отколешна идея.

И с няколко добре подбрани думи той обясни предложението си пред останалите.

Всички го приеха единодушно, както и се очакваше, и веднага сформираха комисия с председател един изявен Акъл, която да уточни подробностите на начинанието. Беше решено състезанието да се проведе в един часа в деня на мача между Итън и Хароу, когато всички чичовци ще се появят на обяд в „Гъртеите“ заедно с племенниците си. Нямаше нищо по-лесно от това да ги накараш да минат като на парад пред Макгари за окончателна оценка, защото първото нещо, което винаги правеха, беше да се втурнат към бара като зажаднели бизони за глътчица вода.

Таксата за участие надхвърляше съдържание на кесията на много от членовете, но на последните им беше обяснено, че ако не им изнася, могат да се откажат или да си основат синдикат, така че до деня на тегленето на имената малцина не бяха дали своята лепта, за да може Акъла да обяви, че съдържанието на банката надхвърля 100 лири. Всеобщо бе мнението, че тази впечатляваща сума трябва безпрекословно да отиде у щастливеца, изтеглил името Лорд Блистър, защото колкото и внушително да изглеждаха състезателите, дълго време отглеждали талиите си, нито един от тях не влизаше в категорията на чичото на Фреди. Както се изрази една Начетена Глава, това си беше техен проблем, а не негов.

И, разбира се, както винаги се случва в такива случаи, Уфи Просър, милионерчето, единствената човешка душа (ако неговата може да се нарече такава), която няма нужда от пари, изтегли билетчето с лорд Блистър. На Фреди пък се падна чичото на Уфи — Хоръс. До този момент той нямаше представа, че Уфи има чичо Хоръс и след приключването на жребия се запъти там, където плутократът четеше сутрешната си поща за малко информация:

— Уфи, какъв е този твой чичо, дето го изтеглих? — попита той.
— Не знаех, че имаш чичо.

— Нито пък аз — чистосърдечно отговори Уфи, — докато оня ден не получих писмо от него, подписано „чичо Хоръс“. Доста странно. Бих се заклел, че единствените ми чичовци бяха Хилдебранд, който получи апоплектичен удар през 1947, и Стенли, който умря от цироза на черния дроб през 1949, но очевидно този съм го пропуснал. Сигурно защото през последните двадесет години е живял в

Аржентина. Върнал се е в Англия миналата седмица и сега е отседнал в някакво място, наречено Холрок Менър в Хъртфордшър. Още не съм го видял, но ще обядваме заедно тук в деня на събитието.

— Дали е дебел? — заинтересува се скромно Фреди.

— Не мисля — отвърна с глас на победител Уфи. — Топъл климат — Аржентина. Разбираш. Не позволява да качваш кила. А нали това е мястото, където по цял ден прекарваш времето си в яздене из пампасите. Не, не бих таил никакви надежди, Фреди. Няма шанс той да измести чичо ти Родни. Но, извини ме, приятелю, трябва да си дочета кореспонденцията.

Фреди се отдалечи опечалено, а Уфи се зачете отново в писмата си. На едно от тях стоеше адресът на Холрок Менър. Той го зачете без интерес. Послеписът малко го заинтригува:

„П. П. — пишеше чичо му. — Сигурно се чудиш как изглеждам сега, след като не си ме виждал от дете. Изпращам ти една снимка, която направих оня ден в градината“.

Уфи прегледа плика, но не намери никаква снимка.

После се огледа и видя, че тя е паднала на пода. Вдигна я и в следващия миг се строполи на стола със сподавен вик.

На снимката се виждаше възрастен господин в бански костюм, който, от един бърз поглед се разбираше, че прекалява с богати на нишесте храни от най-ранно детство. Един възрастен господин, толкова закръглен, толкова охранен, толкова изпъкнал във всички посоки, че Шекспир, ако го беше видял, би промърморил:

*„С каква храна се тъпче този Хоръс,
че вече заприличал е на колос?“*

Да се чуди човек как един бански костюм, съшит от най-обикновени човешки ръце, може да побере такива огромни количества чичо, без да се пръсне по шевовете. В писмото до Уфи беше споменал, че идва в Англия да положи кости в старата родина, но на снимката нищо не подсказваше, че има каквито и да е кости.

Нищо чудно, че минавайки с поглед от ляво надясно по редовете, Уфи изпитваше същото чувство на сливане, както и ако чичо му бе паднал върху му от покрива на някой небостъргач. Беше безмилостно

ясно, че билетът с името Блистър си беше направо мършав и нямаше никакъв шанс, а мисълта, че Фреди Уиджън, а не той ще спечели тази хубава сума парички, го прободде като нож в сърцето. Бяхме казали, че той не се нуждае от пари, но така си мислим ние, а не Уфи. Неговото мнение по въпроса бе съвсем различно. Ако наблизко се мотаеха някакви пари, той искаше да сложи ръка на тях. В „Търтеите“ за него се говореше, че въпреки възмутителното си богатство, той би извървял и десет мили, обут в обувки три номера по-малки, за да спечели едно пени. А някои споменават дори и по-малка сума.

Уфи не би могъл да каже колко време е стоял неподвижен, но след известно време тънкият му и пресметлив ум, временно блокирал, започна да функционира отново и той откри, че не всичко още е загубено. Имаше начин нещата да се подредят за успешен изход. Трябваше му помощта на някой нищо неподозиращ наивник, а има ли по-подходящ за тази роля от Фреди Уиджън — човек, чието доверие в другарите беше пословично.

Фредерик Уиджън, както му беше известно, вярваше на всичко, написано в „Тайм“.

Уфи го намери и положи нежно ръка върху ръкава му:

— Фреди, стари друже — каза възлюбено той. — Би ли ми отделил малко от така ценното си време?

Фреди отговори утвърдително.

— Не знам дали гледаше към мен преди малко?

Фреди отговори отрицателно.

— Е, ако беше, щеше да забележиш, че бях потънал в размисъл и ще ти кажа защо. Бил ли си някога бойскаут?

Фреди отново отговори отрицателно.

— А аз бях, скъпи ми друже, и никога не ще забравя това, на което ни учиха в онези дни, когато търсихме следи в гората, обути в къси панталонки.

— Как се връзват възли и как се пали огън, като се търкат сухи пръчки ли имаш предвид? — искрено се заинтересува Фреди.

— Не толкова тези неща, колкото задължението всеки ден да извършваме по едно добро дело. Сигурно знаеш, че бойскаутите трябва да вършат поне по едно добро дело на всеки двадесет и четири часа. Това поддържа тонуса.

— Да, разбирам. Разбира се — поклати глава Фреди, а изражението на челото му ясно показваше, че съжالياва за отминалата възможност да бъде бойскаут.

— С годините човек започва да пропуска всекидневното си задължение да върши добри дела — продължи Уфи, — но това е лошо, не бива така. Това, че вече не носиш риза в цвят каки и свирка в джоба, не може да бъде никакво оправдание да пропускаш да правиш тези добри дела, които са сладостта на живота на всеки един от нас. Човек трябва да бъде упорит. Точно за това си размишлявах сега, когато си помислих за парите от предстоящия джакпот. Правилно ли е, справедливо ли е, питах се аз, човек като мен, за когото парите не означават нищо, да изтегли фаворита, докато на някой, който е наистина в нужда, например моят приятел Фреди Уиджън, се пада някакъв безнадежден аутсайдер? Отговорът е само един — не е правилно. Не е справедливо. Това нещо трябва да се поправи.

— Как така да се поправи? — подскочи Фреди.

— Много просто. Трябва да си разменим билетите. Аз взимам моя чичо, ти — твоя. Да, да — говореше Уфи, докато приятелят му го гледаше със зинала уста като озадачена риба, — естествено, че си изненадан. Вижда ти се абсурдно аз да се лиша от сто лири или колкото и да са там. Но това, което пропускаш, е, че мен ще ме озарява като сияние мисълта, че съм извършил своето добро дело и съм помогнал на една сродна човешка душа да тръгне по пътя към щастието. Какво значат сто лири пред това, а?

— Но... — запелтечи Фреди.

— Не казвай „но...“, скъпи ми приятелю. Настоявам! Не, не, не ми благодари. Мотивите ми са егоистични. Правя го заради сиянието.

И Уфи отиде при Акъла да отбележи размяната на билетите в официалната тетрадка, където бе списъкът на притежателите на билети. И наистина сияеше.

Трябва да си много нелюбопитен и флегматичен племенник, ако, имайки чичо с живо тегло петдесет килограма само сланината, не се разбързаш да го огледаш, дори само да се убедиш, че последният добре се справя с картофеното пюре и получава редовно необходимото количество хляб, масло, бира, мармеладов пудинг и пасти.

На следващата сутрин, след като предизвести с телеграма пристигането си за обяд, Уфи се качи на колата си и се запъти към

Холрок Манър. Представяше си имението като спретната стара къщурка с просторни градини и щом пристигна, се убеди, че въображението не бе го подвело. С думи прости, Холрок Менър беше място, където паралиите си прекарваха добре и какъвто си беше лакомник, усети как устата му се пълни със слюнка при мисълта за обилен обяд, в който скоро щеше да участва. Шофирането беше изострило апетита му и Уфи за малко да се удави от слюноотделяне.

Уфи попита за господин Хоръс Просър и последният на момента се появи, пухтейки и след доста ето-те-и-теб-значи-та и най-послед-значи-та, неизбежни в такива случаи, двамата влязоха в трапезарията и се настаниха на една маса. Уфи забеляза със задоволство, че щом роднината се отпуснеше на стола, последният видимо потреперваше под тежестта и издаваше жален писък в знак на протест. По време на пътуването той бе връхлитан от неприятната мисъл, че е възможно снимката да преувеличава пропорциите на чичо му, но още първият поглед беше достатъчен да го увери, че това са били напразни страхове. Сега, виждайки чичо си от плът и кръв, той се почувства като Савската царица. Гледката беше божествена и далеч надминаваше очакванията му.

Единственото нещо, което го притесняваше, бе, че без съмнение в момент на разсеяност, неговият домакин не предложи обичайното мартини за аперитив, очакването за което го караше да облизва устните си през последния час. А когато сервитьорът донесе менюто, господин Просър се усети, че е пропуснал да съобщи нещо и побърза да обясни екстравагантното си поведение.

— Съжалявам, че не мога да ти предложа коктейл, момчето ми. Тук няма такива неща. Затова пък сервират превъзходен сок от пащърнак, искаш ли? Не? Тогава да поръчваме. Искаш ли задушена маруля, или може би един портокал? А, почакай, имаме късмет. Днес има стърган морков. Какво ще кажеш да започнем с един разхлабителен бульон, след това стърган морков и да завършим гуляя с една освежаваща чашка кафе от глухарчета?

Още в самото начало на този монолог ченето на Уфи увисна като повехнала лилия. Затова той го придърпа нагоре, за да може да попита с пресъхнало от ужас гърло:

— Господи, какво е това място?

— Някога е принадлежало на лорд Еди-кой си или сър Еди-кой си, забравил съм вече. Като много други земевладелци е бил принуден да го продаде след войната. Непосилно било да поддържа имението. Тъжно, много тъжно.

— По-тъжно от разхлабителен бульон? — прекъсна го Уфи и лек спазъм премина през стомаха му.

— Не обичаш ли разхлабителен бульон? Тогава да поръчаме супа от водорасли, ако искаш?

— Нищо не разбирам. Това не е ли хотел?

— По-скоро клиника. Тук идваме да отслабваме.

Не е лесно да залитнеш, когато си седнал на стол, но Уфи успя. Той изгледа с облепени очи събеседника си, а разхлабителният бульон се изсипа от лъжицата в отпуснатата му ръка.

— „Да отслабваме“ ли каза?

— Точно така. Доктор Хейлшъм, който ръководи това чудесно заведение, гарантира по половин кило на ден, ако строго спазваме предписанията му. Смятам да сваля двайсетина кило тук — каза чичо Хоръс, а ведрата му усмивка се стори на Уфи отворително гадна.

Уфи залитна отново. Трапезарията се завъртя пред очите му. Гласът, който излезе от устата му, сякаш не бе негов:

— Двайсет кило? — изхъхри той.

— Дори и повече — закима чичо Хоръс.

— Ти си луд!

— Кой е луд?

— Ти — облепени очи Уфи. — Защо, по дяволите, трябва да сваляш цели двайсет кило?

— Не мислиш ли, че съм малко дебел? — заоглежда се чичо Хоръс.

— Никак даже — заинати се Уфи. — Ти си просто приятно закръглен.

Хоръс Просър се закикоти жизнерадостно. Като че го обзе някакъв приятен спомен.

— Приятно закръглен, а? Ти си по-голям ласкател от Лорета.

— От кого?

— От госпожа Диланси, с която се запознах на кораба на път за Англия. Тя ме наричаше хипопотам — каза чичо Хоръс и се закикоти отново.

— Вулгарна... невъзпитана простачка — просьска Уфи.

— Моля, моля — строго изви глас чичо Хоръс и прекъсна злите излияния на Уфи. — Говориш за жената, която обичам.

— За жената, която какво?

Беше невъзможно да се определи дали червенина заля бузите на Хоръс Просър, защото и в нормалното си състояние те бяха по-червени от череша, но безспорно изглеждаше засрамен. Няма да е преувеличено, ако кажем, че той се усмихна неловко. Промърмори нещо от рода на: „О, тези лунни нощи“ и когато Уфи каза: „О, какви лунни нощи?“, той отвърна, че имал предвид лунните нощи, когато той и тази госпожа Диланси — вдовица от доста години — се разхождали заедно по палубата на кораба. По време на една такава разходка той й предложил тя да стане негова съпруга и тя отговорила, че единствената пречка по пътя на предложеното сближаване бил неговият лоен резерв. Казаха също, че отказва да пристъпи към олтара с хипопотам под ръка.

Хоръс Просър се изсмя отново.

— Начинът, по който го каза, бе, че жена, встъпила в брак с мъж с моите габарити, рискува да бъде съдена за бигамия. Тя призна, че често си е мечтаела за мъж като мен, но беше против идеята да получи два пъти повече, отколкото желае. Умна и забавна жена. От Питсбърг.

Уфи се задави с глътка от жълтия бълвоч, който му беше сервиран.

— И все пак мисля, че е невъзпитана и вулгарна.

— Така че решихме аз да отида някъде и да започна диета и ако някой ден пристигна при нея с двайсетина килограма намалено тегло, преговорите ще бъдат подновени в, както казват политиците, „атмосфера на сърдечност“. Скоро ще дойде да ме види и не мисля, че ще я разочаровам. Хапни си още морковчета, момчето ми. Освен че действат директно върху мастната тъкан, те са богати на витамин А, В, С, D, Е, G и К.

Господин Просър отиде на масаж, след като храносмели обяда си, а Уфи, шофирайки обратно за Лондон, още потръпваше при спомена за думите на чичо си за леко докосване, галене, фрикции, разтриване и вибрации, от които се състоеше масажът в Холрок Манър. Беше ужасен. С такива неща, в комбинация с разхлабителен бульон и кафе от глухарчета, беше ясно като бял ден, че до Големия

Ден човекът ще заприлича на сянка. Лорд Блистър, дори и не във върховата си форма, би го направил за смях. Господи, че късмет!

Много млади мъже в такава ситуация биха вдигнали бяло знаме, но Уфи не се предаде.

— Трябва да се държа спокойно, спокойно — говореше си той на другия ден на път за „Търтеите“ и наистина видът му излъчваше спокойствие, когато се обърна към Фреди Уиджън, похапващ сандвич с шунка на бара.

— О-о, Фреди, стари друже, радвам се, че те срещнах. Забеляваш ли, че треперя като трепетлика?

— Не — отвърна Фреди. — Като трепетлика ли трепериш?

— Можеш да се обзаложиш, че треперя като трепетлика.

— Защо трепериш като трепетлика?

— Че няма ли всеки добронамерен човек да трепери като трепетлика, ако на косьм се е отървал от това да разочарова стар приятел? Ето фактите накратко. С най-добри намерения, ако си спомняш, аз те убедих да разменим билетите с твоя лорд Блистър за моя чичо Хари. Спомняш ли си?

— Разбира се. Искаше да извършиш твоето бойскаутско добро дело за деня.

— Точно така. И сега какво открих?

— Какво откри? — настръхна Фреди.

— Ще ти кажа какво открих. Открих, че в сравнение с моя чичо, твоят чичо е направо хилка. Получих писмо от чичо Хоръс тази сутрин, в което имаше негова снимка. Хвърли й един поглед.

Фреди разгледа снимката и така се развълнува, че сандвичът падна от ръката му.

— Господи! — едва успя да промърмори той.

— Господи и още как!

— Боже мили!

— А също и „Боже мили!“. Казах си го и аз. Съвсем очевидно е, мисля ще се съгласиш с мен, че Блистър няма никакъв шанс. Добър състезател е, но този път попадна на истински шампион.

— Но ти ми каза, че чичо ти от години се поти под горещото слънце на Аржентина.

— Без съмнение слънцето не е било толкова горещо, колкото предполагам или пък порите му не функционират правилно. Казах

също, че трябва да е яздил доста из пампасите. Грешал съм. Според тази снимка не е възможно да е яздил из пампасите дори един-единствен път. За щастие, успях навреме да открия това. Трябва да направим само едно нещо, Фреди. Трябва пак да разменим билетите.

Фреди зяпна.

— Ти... наистина ли... О, благодаря ти — каза той на една Умна Глава, която, минавайки, вдигна сандвича и му го подаде. — Наистина ли смяташ да го направиш? — попита той, след като отхапа голяма хапка и преглътна.

— Разбира се.

— Това е много благородно от твоя страна — завъртя глава и сандвич Фреди. — Много благородно.

— Е, знаеш как стоят нещата. Бил ли си бойскаут веднъж, оставаш такъв за цял живот — каза Уфи и само след миг уговаряше Акъла да поправи още веднъж списъка в тефтера си.

Уфи имаше навика, щом почувства, че животът в Лондон започва да губи от блясъка си, а разговорите с другите членове на Клуба — обичайното си лустро, да прескача до Париж за малко разнообразие и скоро след разговора с Фреди той отново се запъти към френската столица.

Една сутрин, както си отпиваше аперитива в едно бистро на Шан'з Елизе, мислите му отново се насочиха към чичо му Хоръс и не за първи път той се удиви как любовта на една жена може да накара мъжа да унищожи толкова много собствена плът. Уфи, например, не би пожертвал дори и парченце масло, ако ще да ставаше дума за ръката на хубавата Елена; или пък ако един брак с Клеопатра включваше като условие всекидневни порции разхлабителен бульон и супа от водорасли.

— Съжалявам — би казал той на египетската царица, — но ако това са представите ви, нямам избор и отменям поръчката си за сватбена торта и ще наредя шивачите да преустановят работа по роклите на шаферките.

Уфи погледна часовника си. По това време чичо му сигурно си поръчва сок от ряпа като въведение към останалите бълвочи от менюто за деня в малкия кокетен бар в Холрок Манър и при това с желание,

защото любовта е над всичко и т.н. Е, на този свят трябва да има всякакви чешити.

Точно в този момент размишленията му бяха прекъснати от оглушителен трясък зад гърба му и щом се обърна, Уфи забеляза, че един от столовете на съседната маса се бе раздробил на парчета под тежестта на един много дебел мъж в костюм от туид. Непринуденият му смях по повод забавния инцидент изведнъж замръзна на устните му. Добре охраненото тяло, което се измъкваше от руините, беше на собствения му чичо Хоръс, когото току-що си представяше сред соковете от ряпа и супите от водорасли на Холрок Манър в Хартфордшир.

— Чичо! — извика той и забърза към мястото на инцидента.

— Здравсти, моето момче — отвърна господин Просър, изтупвайки дрехите си от праха. — Ти си тук? Започнаха да ги правят много крехки тези столове — промърмори той с видимо раздражение. — Или пък аз може да съм понатрупал някой и друг килограм през последните няколко седмици — добави той малко по-примирено. — Тази френска кухня... Тези сосове — не можеш да им устоиш. Разбираш, нали? А сега кажи какво правиш в столицата на света?

— Ти какво правиш в столицата на света? — попита Уфи. — Защо не си в онова ужасно място в Хъртфордшир?

— Напуснах преди цяла вечност — с радостен глас отвърна чичо Хоръс.

— А жената, която обичаш?

— Каква жена, която обичам?

— Тази, дето те нарекла хипопотам.

— А-а, Лорета Диланси. Всичко приключи. Оказа се, че е само един корабно-палубно-разходъчен романс. Значи как вълнуващо изглеждат, докато си по море, и как избледняват после, щом стъпиш на сушата. Дойде един път в Холрок Манър и очите ми се отвориха за истината. Не мога да си представя какво изобщо съм видял в тази жена. Мисълта да мина през този ад от диети и масажи само заради нея ми изглеждаше толкова глупава, че още на другия ден ѝ изпратих официално писмо, в което я съветвах да се засили и скочи в най-близкото езеро. После си опаковах багажа и тръгнах. Радвам се, че те срещнах тук, момчето ми. Трябва да го отпразнуваме с един подобаващ гуляй. Задълго ли си в Париж?

— Заминавам днес — ядно каза Уфи. — Трябва да се видя по бизнес дела с един човек на име Уиджън.

Но не можа да се види с Фреди. Въпреки че киснеше денонощно в Клуба, копнеейки да съзре познатото лице, от Фреди нямаше и помен. Видя Бинго Литъл, видя Катсмийт Потър-Пирбрайт, видя Барни Фипс, Пърси Уимбуш, Нелсън Корк, Арчибалд Мълинър и всички други заслужили търтеи, които ежедневно обядваха в Клуба, но не и Уиджън. Този светъл лъч в Клуба липсваше. Все едно младият човек се бе изпарил от човешкия род както капитанът и екипажът на „Мария Селесте“^[1]. Чак когато седна на по едно бързо с една Тиква — най-близкият приятел на Фреди — цялата мистерия с изчезването беше разбулена. При споменаването на името на отсъстващия, Тиквата въздъхна:

— А-а, Фреди — каза той. — Да, мога да ти разкажа за него. В момента е в деликатно положение. Дължи на един агент по залаганията петдесет лири и временно не е на разположение.

— Глупаво магаре — възмути се Уфи.

— Безспорно глупаво магаре, но така стоят нещата. Изтеглил името на някакъв чичо, който никой не познава и да пукна, ако най-неочаквано не уцелил джакпота. Показа ми снимка на човека и направо ме шашна. Веднага разбрах, че това е истинският лидер и то с такова предимство, че за никакво състезание не може да става и дума. Блистър може да бъде един достоен участник, но нищо повече. Невероятно колко често в такива големи състезания се появява един скрит фаворит и обърква всички сметки. Та с печалбата сигурна в джоба му, както ще се съгласиш, горкият стар Фреди си загубил ума и заложил и последната си риза на един кон на надбягванията в Кемптън Парк, който обаче завършил четвърти и сега, както вече споменах, дължи на букмейкъра петдесет лири, без никакъв шанс да ги върне, докато не събере печалбата си. А букмейкърът, като разбрал, че не може да си вземе веднага парите, бащински го посъветвал да се пази много отгук нататък, защото въпреки че знаел, че било глупаво да си суеверен, той — букмейкърът — не можел да не си спомня, че всеки път, когато някой му дължал пари, нещо много лошо се случвало с длъжника. С всеки такъв случай той се убеждавал, че това не може да е просто съвпадение. По-скоро съдба, както казва букмейкърът. Така че Фреди се е покрил и е дегизиран с брада от Кларксън.

— Къде?

— В Източен Дълуич.

— Къде точно в Източен Дълуич?

— А-а, точно това би искал да знае и букмейкърът.

Проблемът при Източен Дълуич от гледна точка на един гладко обръснат човек, който се опитва да открие един брадат човек е, че е доста населен, правейки по този начин шансовете му съвсем нищожни.

В навечерието на мача между Итън и Хароу Уфи дебнеше насамнатам по улиците, надявайки се да срещне Фреди, но Източен Дълуич ревниво криеше тайната си. Денят на мача завари Уфи на стъпалата пред „Търтеите“, оглеждайки хоризонта като сестра Ана от приказката за Синята брада. Чувстваше, че Фреди не може да не посети Клуба в тази утрин на утрините.

Докато той стоеше там, един след друг членовете на Клуба влизаха в сградата, придружавани от чичовци с най-различна дебелина, но нито един от тях не бе Фреди Уиджън и кръвното на Уфи така се бе вдигнало, че всеки момент щеше да експлодира, когато един файтон спря и нещо брадата, изскачайки от вътрешността, се стрелна покрай него през входа на Клуба и изчезна надолу по стълбите към тоалетните. Силно окосмената личност пристигна в последния момент.

Когато Уфи нахлу в тоалетната няколко секунди по-късно с едно „здрасти“ на уста, Фреди се гледаше в огледалото — нещо, което друг едва ли би правил, като се има предвид как изглеждаше. Човек с послаби нерви от тези на Уфи би побягнал назад при ужасяващия вид на човека пред очите му. Когато бе купувал брадата от магазина на Кларксън, Фреди явно бе предпочел количеството пред качеството. Без съмнение продавачът трябва да му е предложил нещо в стил Ван Дайк, както се носи из дипломатическите среди, но Фреди беше като подгонен звяр, а когато подгонените зверове си купуват бради, те търсят нещо голямо и рунтаво, каквито са носели романистите от Викторианската епоха. Човекът, когото Уфи бе търсил толкова дълго, в този момент спокойно можеше да влезе в клуба „Гарик“ от шейсетте години на миналия век, а Уилки Колинс и останалите апапи щяха да го приветстват като събрат, предполагайки, че е Уолт Уитман.

— Фреди — изпищя Уфи.

— О, здрасти, Уфи — отвърна на поздрава Фреди. Той дърпаше брадата си много внимателно, като че ли това му причиняваше болка.

— Без съмнение си изненадан...

— Не, не съм. Бях предупреден. Защо не махнеш това проклето нещо?

— Не мога.

— Дръпни по-силно.

— Опитвах, но болката е ужасна. Залепена е с някакво лепило.

— Добре, остави брадата сега. Няма време да говорим за бради, Фреди, приятелю. Благодаря на Бога, че те намерих. Още само четвърт час и щеше да бъде вече късно.

— Какво щеше да бъде късно? — подскочи като ужилен Фреди.

— Това. Трябва да разменим онези билети.

— Какво, пак?

— Веднага. Спомняш ли си като ти разправях, че чичо Хоръс е отседнал на едно място, наречено Холрок Манър в Хъртфордшир? Естествено, предполагах, че това е един от онези луксозни провинциални хотели, където ще може да се тъпче с двойно повече бира, шампанско, ликьор и какво ли не. Но не би.

— Не е ли? Какво е тогава, щом не е това?

— Това е нещо, на което му викат клиника, ръководена от някакъв самозван доктор, където свръхдебелите отиват, за да отслабнат. Чичо ми отишъл там да угоди на някаква жена, която му била казала, че прилича на хипопотам.

— Той наистина прилича на хипопотам.

— Прилича, ама на снимката, която ти дадох. Но тя е била направена преди седмици, а през това време той живял само на ябълкови сокове, доматиен сок, портокалов сок, ананасов сок, сок от ряпа, стъргани моркови, разхлабителен бульон и супа от водорасли. Също всеки ден му правили масажи, които включвали леко докосване, галене, фрикции, разтриване и вибрации.

— Боже помилуй! — въздъхна Фреди.

— Точно така — Боже помилуй! Няма нужда да ти казвам какъв е резултатът от такива неща. Досега трябва да е изгубил най-малко петнайсет килограма и е съвсем неспособен да се мери със стария Блистър. Така че, давай билета с чичо Хоръс, аз ще ти дам моя с Блистър и ще оправим пак нещата. За бога, Фреди, само като си помисля, че за малко не те разочаровах, мислейки си, че правя всичко за твое добро, тръпки ме ползват.

Фреди погали брадата си. За учудване на Уфи той изглеждаше разколебан.

— Не съм много сигурен в това — каза той. — Ти казваш, че чичо ти Хоръс трябва да е свалил петнайсет килограма. Аз съм на мнение, че той може да свали и двацет и пак ще бъде по-дебел от чичо Родни и се колебая дали да рискувам. Нали разбираш, страшно много неща зависят от победата ми в това състезание. Дълга петдесет лири на вездесъщ букмейкър, който, гледайки в магическото си кристално кълбо, бе предрекъл, че ако не се издължа, нещо ужасно ще се случи с мен и от това, което ми разказа, се убедих, че на това кълбо може да се разчита. Бих се почувствал истинско магаре, ако изпусна билета с чичо Хоръс и взема билета с чичо Родни, а чичо Хоръс победи и аз се окажа в болницата с хирурзи, дето пробват нови плетки върху нежната ми кожа.

— Само искам да помогна.

— Знам, че искаш, но въпросът е дали наистина ще ми помогнеш?

Уфи не можеше да поглади брадата си, защото нямаше, но опипа брадичката си. Мислеше с бързината, с която винаги мислеше, когато наоколо се въргаляха пари за прибиране. Не му трябваше много време, за да вземе решение. Въпреки че би било истинска агония да изживее раздялата с петдесет лири, все пак спечелването на джакпота щеше да му донесе чиста печалба. Не му оставаше нищо друго, освен да направи жертвата. Ако не рискуваш — няма да спечелиш.

— Ще ти кажа какво ще направя — каза той, вадейки от портфейла си няколко от онези банкноти, които винаги го издуваха. — Ще ти дам петдесет лири. Това ще оправи сметките ти с букмейкъра и така не рискуваш, каквото и да се случи.

Доколкото можеше да се забележи от рунтавата брада, лицето на Фреди засия. Изглеждаше като човек, скрит в купа сено, който гледа невярващо към друг човек.

— Боже, Уфи! Наистина ли ще направиш това?

— Не е кой знае колко за един стар приятел.

— Но ти какво печелиш от цялата тази работа?

— Просто сиянието, старче, сиянието — въздъхна Уфи.

След това се качи по стълбите, намери Умната Глава в салона, преглеждащ списъка в тефтерчето си и му съобщи новината, че има

още малко работа с молива.

— Не ми харесва това постоянно триене и записване — отвърна той, въпреки че нямаше нищо против правилата. — Хайде да се разберем за последно. Сега Фреди Уиджън е с билета с господин Блистър, а ти си с билета с Хоръс Просър. Така ли?

— Да, точно така.

— Да не е обратното?

— Не, не е обратното.

— Добре. Радвам се, че уредихме това. Похабих вече цяла гумичка за тия промени.

Точно в този момент портиерът, който от известно време се опитваше да привлече вниманието на Уфи, проговори:

— Един господин пита за вас, господин Просър. Името му е Просър, също като Вас.

— А, да, чичо ми. Къде е той?

— Влезе в бара.

— Така и трябва. Бихте ли му занесли един коктейл? — обърна се Уфи към Умната Глава. — Ще дойда при вас след минутка, след като поръчам маса в залата.

Уфи влезе в залата с чувството, че всичко се развива от хубаво по-хубаво в този хубав свят. Също като битката при Ватерло, беше дяволски трудно и всичко висеше на косъм, но победителят беше той и настроението беше приповдигнато. Не че си припяваше „тра-ла-ла“, когато резервираше масата, но мелодията почти се долавяше в лъчезарността на усмивката и блясъка в очите му. Връщайки се обратно в салона, засиял от радост, Уфи с учудване видя Умната Глава там.

— Здравсти — каза той. — Не беше ли на бара?

— Бях.

— Не видя ли стареца?

— Видях го — Умната Глава се държеше някак странно. Беше блед и гледаше укорително, както гледа Умна Глава, която смята, че са я изиграли. — Уфи — каза той, — майтапът си е майтап и никой не обича майтапите повече от мен, обаче всяко нещо си има граници. Не виждам нищо, което да оправдае джентълмен да опитва номера, когато става въпрос за състезание, важно като днешното. Ти знаеше правилата на джакпота много добре. Само истински чичовци се

допускат, Уфи, истински! Предполагам си мислил, че е много смешно да извикаш човек, който не е истински чичо.

— Да направя какво?

— Това е толкова лошо, колкото да доведеш хрътка за Гранд Нешънъл^[2].

Уфи не разбираше нищо. Мина му през ум, че в момента говорят за човека, който обядваше за негова сметка.

— За какво, по дяволите, става дума?

— Говоря за приятеля със заоблените форми. Ти каза, че ти е чичо.

— Той ми е чичо.

— Нищо подобно.

— Името му е Просър.

— Без съмнение.

— Той подписа писмото си с чичо Хоръс.

— Много е възможно. Но това не променя факта, че е само твой далечен братовчед. Той ми разказа всичко, докато си пийвахме. Изглежда че като дете си го наричал „чичо Хоръс“, но без маска той просто е един далечен твой братовчед. Ако не си знаел това и не си искал да си правиш майтап, когато го доведе тук, извинявам се за думите си от преди малко. Ти си повече за съжаление, отколкото за укоряване, както изглежда, защото дисквалифицирахме този тип и джакпотът отива у Фредерик Фортескю Уиджън, собственик на билета с името на Блистър!

Да мислиш едновременно какво би могло да бъде и какво става сега не е лесна работа, но Уфи, чувайки тези думи на съдбата, усети, че го прави. И въпреки че мислите му сега бяха насочени към петдесетте лири, които даде на Фреди, за да се лиши от джакпота, в същото време беше съвсем наясно, че не след дълго ще го щава далечния си братовчед Хоръс с обяд, който Хоръс, не изневерявайки никога на себе си, не би закръглил на по-малко от пет лири. Цялата му душа кипеше като цистерна, улучена от гръм, и изведнъж му причерня.

Умната Глава го наблюдаваше загрижено.

— Не преглъщай така, Уфи — каза той. — Тук не можеш да повръщаш.

Уфи не бе толкова сигурен. Чувстваше, че би могъл да повърне където си ще.

— Без съмнение — едва успя да каже той.

---

[1] „Мария Селесте“ — кораб, който безследно изчезва заедно с целия си екипаж в Бермудския триъгълник — Б.пр. ↑

[2] Гранд Нешънъл — ежегодни конни надбягвания с препятствия — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.